

PEDRO PÉREZ PUCHAL. Necrologia

El dia 7 de novembre de 1994 va morir en una clínica de la ciutat de València el Dr. Pedro Pérez Puchal, catedràtic de la Universitat de València i un dels primers integrants de l'escola valenciana de geografia. La seua incorporació a la disciplina, la docència i la investigació, no va transcórrer pels viarans ordinaris. Nascut a València el 1919 i orfe a una edat primerenca, va patir el tràngol de la guerra civil fins i tot en un camp de concentració. Això no va impedir que, quatre anys després d'acabada la contesa, obtingués el grau de llicenciat en dret. Exercí de jutge comarcal i municipal des de 1946 i 1949, passant de Menorca a Astúries i Aragó, fins a arribar al jutgat municipal núm. 2 de València.

En aquesta situació, fidel a una «vocació tardana», iniciativa, prop dels quaranta anys, els estudis de filosofia i lletres, que d'altres amics o companys seus –com Manuel Sanchis Guarner– havien compatibilitzat amb els de dret. En aquell ambient de Facultat renovada, els acabà, amb un brillant i exemplar *curriculum* l'any 1962, captivat per la geografia i, sobretot, per l'ensenyament del professor Antonio López Gómez, de qui sempre es considerarà deixeble. Una vegada iniciat en la investigació, s'incorporà a la Universitat de València com a professor agregat el 1968 i tres anys més tard obtenia l'accés a una càtedra que ell va especialitzar en geografia humana.

A la seua dedicació universitària i investigadora –que fou ressenyada de manera detallada en *Cuadernos de Geografía* 39-40 i *Saitabi* XXXVI (1986) amb motiu de la seua jubilació– caldria evocar l'actuació cívica del professor Pérez Puchal que el dugué a la presidència de l'*Ateneo Mercantil* (1981-1985) en uns moments particularment difícils per a l'entitat.

El mateix any 1986 es reintegrà a la judicatura que el retornà a l'exercici a Requena, i, en qualitat de magistrat, a les audiències de Barcelona i València. En aquella ciutat, precisament, hagué de participar en el remarcable procés de Banca Catalana (1986).

La salut del magistrat Pérez Puchal, però, estava seriosament compromesa. Els que seguírem de prop la seua crudel malaltia, som unànimes en admirar la solidesa moral –amb daltibaixos explicables– que hi va mostrar. Una *miastemia gravis* l’havia començat a afectar l’any 1985 i la seua voluntat i resistència física depassaren la majoria de pronòstics. Tanmateix, una implacable decadència l’anà allunyant dels seua cercles habituals. El silenci, sovint, era el més solidari dels respectes. Els amics preferim recordar-lo ancorat a la seua millor època: deixondit, ocurrent, curiós, xarrador, pluridisciplinar, culte, liberal. Descanse en pau.

V. M. R.